

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, dnia 9 września 2013 r.

DKK1-430/03/13/MAB

DECYZJA nr DKK - 115/2013

Na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nakłada na De'Longhi Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie karę pieniężną w wysokości 204 410 zł (słownie: dwieście cztery tysiące czterysta dziesięć złotych), stanowiącej równowartość 50 000 euro (słownie: pięćdziesiąt tysięcy euro), płatną do budżetu państwa, z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ust. 1 tej ustawy w toku wszczętego w dniu 22 listopada 2012 r. postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji, polegającej na przejęciu przez BSH Sprzęt Gospodarstwa Domowego sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie kontroli nad Zelmer SA z siedzibą w Rzeszowie (sygn. akt DKK1-421/37/12/MAB).

UZASADNIENIE

W dniu 22 listopada 2012 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem Urzędu” lub „organem antymonopolowym”, na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.), zwanej dalej także „ustawa o ochronie konkurencji” lub „ustawa antymonopolowa”, wszczął na wniosek BSH Sprzęt Gospodarstwa Domowego sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, dalej także „BSH”, postępowanie antymonopolowe w sprawie koncentracji, polegającej na przejęciu przez BSH Sprzęt Gospodarstwa Domowego sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie kontroli nad Zelmer SA z siedzibą w Rzeszowie, dalej także „Zelmer” (sygn. akt DKK1-421/37/12/MAB).

W toku tego postępowania Prezes Urzędu, działając na podstawie art. 50 ust. 1 i 2 ustawy antymonopolowej, pismem z 29 listopada 2012 r. wezwał producentów sprzętu AGD,

w tym De'Longhi Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, zwaną dalej „De'Longhi” lub „Spółką”, do nadesłania następujących danych i informacji, dotyczących:

- charakterystyki produktów AGD wprowadzanych do obrotu (sprzedawanych) na terenie Polski przez Spółkę i jej spółki zależne;
- wielkości sprzedaży krajowej oraz importu i eksportu sprzętu AGD Spółki w 2011 r.;
- szacunkowego udziału Spółki w poszczególnych rynkach wprowadzania do obrotu produktów AGD;
- głównych kierunków eksportu i importu produkowanego/sprzedawanego przez Spółkę sprzętu AGD;
- charakterystyki poszczególnych polskich rynków wprowadzania do obrotu produktów AGD, na których Spółka konkuruje z BSH i Zelmerem;
- ogólnej oceny zamiaru koncentracji BSH i Zelmera.

Zgodnie z dyspozycją art. 50 ust. 2 ustawy antymonopolowej powyższe żądanie Prezesa Urzędu zawierało wskazanie zakresu informacji, celu żądania i terminu udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. W ww. piśmie Prezes Urzędu określił wzywanych przedsiębiorcom, w tym De'Longhi, 14-dniowy termin udzielenia informacji. Pismo zostało doręczone Spółce 18 grudnia 2012 r. Termin na udzielenie odpowiedzi bezskutecznie upłynął 2 stycznia 2013 r. W związku z tym 14 stycznia 2013 r. Prezes Urzędu wezwał ponownie Spółkę do udzielenia żądanych informacji w terminie 5 dni od daty doręczenia pisma. Wezwanie to zostało doręczone 16 stycznia 2013 r. Termin na udzielenie odpowiedzi bezskutecznie upłynął 21 stycznia 2013 r.

W związku z powyższym postanowieniem z 11 lutego 2013 r. nr DKK-20/2013 organ antymonopolowy wszczął na podstawie art. 47 ust. 1 w związku z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji postępowanie antymonopolowe w sprawie nałożenia na De'Longhi kary pieniężnej z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ust. 1 tej ustawy w toku wszczętego 22 listopada 2012 r. postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji, polegającej na przejęciu przez BSH kontroli nad Zelmer (sygn. akt DKK1-421/37/12/MAB). Zawiadamiając o wszczęciu postępowania Prezes Urzędu wezwał Spółkę do:

- ustosunkowania się do postawionego zarzutu,
- wyjaśnienia przyczyn nieudzielenia Prezesowi Urzędu żądanych informacji,
- podania wielkości przychodu osiągniętego przez De'Longhi w 2012 r.

Powyższe zawiadomienie zostało doręczone Spółce 14 lutego 2013 r. W dniu 28 lutego 2013 r. upłynął bezskutecznie termin na ustosunkowanie się Spółki do wskazanych zarzutów oraz przedstawienie żądanych informacji.

Postanowieniem nr DKK-21/2013 z 11 lutego 2013 r. organ antymonopolowy zaliczył w poczet materiału dowodowego niniejszego postępowania dokumenty uzyskane w trakcie postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji, polegającej na przejęciu przez BSH kontroli nad Zelmer (sygn. akt DKK1-421/37/12/MAB), tj.:

- 1) pismo Prezesa Urzędu z 29 listopada 2012 r., wzywające De'Longhi do przedstawienia informacji niezbędnych w toczącym się postępowaniu antymonopolowym, wraz z potwierdzeniem odbioru,
- 2) pismo Prezesa Urzędu z 14 stycznia 2013 r., ponownie wzywające De'Longhi do przedstawienia informacji niezbędnych w toczącym się postępowaniu antymonopolowym, wraz z potwierdzeniem odbioru.

Pismem z 3 lipca 2013 r. organ antymonopolowy poinformował Spółkę o prawie zapoznania się z całością akt zgromadzonych w sprawie oraz przedstawienia swojego stanowiska odnośnie zgromadzonego materiału dowodowego. 15 lipca 2013 r. przedstawiciel De'Longhi zapoznała się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. 19 lipca 2013 r. Spółka przedstawiła wyjaśnienia, z których wynika, że dotychczasowy brak współpracy z Prezesem Urzędu wynikał z braku przekazania pism Prezesa Urzędu przez pracownika Spółki osobom odpowiedzialnym w De'Longhi. Z wyjaśnień De'Longhi nie wynika, że pracownik Spółki nie przekazywał odbieranej korespondencji w ogóle, a jedynie okresowo i wybiórczo nie wykonywał swoich zadań. Z tego powodu osoby zarządzające Spółką nie miały wiedzy o jakichkolwiek pismach i wezwaniach kierowanych przez Prezesa Urzędu do Spółki. Pracownik De'Longhi, który odebrał pisma Prezesa Urzędu w imieniu Spółki, został zwolniony z pracy, a Spółce nie udało się odnaleźć jakiegokolwiek korespondencji kierowanej do niej przez Prezesa Urzędu. De'Longhi oświadczyła, że dopiero po otrzymaniu zawiadomienia z 3 lipca 2013 r. Spółka uzyskała świadomość oraz możliwość odpowiedzi na wcześniejsze wezwania Prezesa Urzędu. Jednocześnie De'Longhi zadeklarowała gotowość przedstawienia wszystkich wcześniej żądanych przez Prezesa Urzędu informacji. Zdaniem Spółki wskazane okoliczności świadczą o braku winy De'Longhi w zakresie nieudzielenia informacji żądanych przez organ antymonopolowy, co uzasadnia odstąpienie od wymierzenia kary.

W oparciu o przedstawiony stan faktyczny organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Prezes Urzędu jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów. Wszelkie działania Prezesa Urzędu podejmowane są w interesie publicznym, mając na uwadze ochronę konkurencji i praw konsumentów. W związku z powyższym Prezesowi Urzędu przyznano szczególne kompetencje związane ze sprawowaniem kontroli przestrzegania przez przedsiębiorców przepisów ustawy antymonopolowej.

Wskazane okoliczności zdecydowały między innymi, że przedsiębiorcy zostali zobowiązani – na mocy art. 50 ust. 1 ustawy antymonopolowej – do przedkładania organowi antymonopolowemu wszelkich koniecznych informacji na jego żądanie. Oznacza to, iż obowiązek udzielenia odpowiedzi w pełnym zakresie i wyznaczonym terminie ciąży na każdym przedsiębiorcy, do którego Prezes Urzędu zwróci się z żądaniem udzielenia informacji.¹ Zakres informacji wymaganych od przedsiębiorców określa Prezes Urzędu, przy czym zasadniczo nie mogą oni kwestionować zakresu żądanych informacji, bowiem ocena, czy żądane materiały są niezbędne do realizacji zadań przez Prezesa Urzędu, należy do tego organu.²

W celu efektywnego egzekwowania obowiązków, jakie spoczywają na przedsiębiorcach w zakresie wynikającym z ustawy antymonopolowej, Prezesowi Urzędu zostały nadane przez ustawodawcę instrumenty, umożliwiające dyscyplinowanie przedsiębiorców w zakresie wykonywania przepisów ww. ustawy. Takim uprawnieniem jest między innymi art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej, który przewiduje możliwość nałożenia w drodze decyzji kary pieniężnej, jeżeli przedsiębiorca, choćby nieumyślnie, nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy antymonopolowej. Prezes Urzędu na podstawie tego przepisu może wymierzyć karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro. Zgodnie z art. 5 ustawy antymonopolowej wartość euro podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego, poprzedzającego rok nałożenia kary pieniężnej. Średni kurs euro ogłoszony przez NBP w ostatnim dniu roku kalendarzowego, poprzedzającego rok nałożenia kary, tj. 31 grudnia 2012 r., wyniósł 4,0882 zł.

¹ por. E. Modzelewska – Wąchał, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, TWIGGER, Warszawa 2002, str. 222

² por. wyrok SA z dnia 16 grudnia 1998 r., XVII Ama 62/98.

O zastosowaniu sankcji, jak i o jej wysokości decyduje Prezes Urzędu w ramach uznania administracyjnego, kierując się między innymi zasadami określonymi w art. 111 ustawy antymonopolowej, tj. uwzględniając w szczególności okres, stopień i okoliczności naruszenia przepisów ustawy. Należy jednak podkreślić, że katalog przesłanek wskazanych w tym artykule, którymi powinien kierować się Prezes Urzędu przy ustalaniu wymiaru kary, jest jedynie przykładowy.

Kara pieniężna za nieudzielenie informacji określona w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej ma charakter:

- represyjny – nakładana jest za naruszenie ustawowego obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu;
- prewencyjny – ma zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa;
- dyscyplinujący – zagrożenie nią, czyli potencjalna możliwość nałożenia kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu, ma skłaniać przedsiębiorców do udzielania żądanych informacji i dokumentów.

Takie też stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 7 kwietnia 2004 r. (sygn. III SK 31/04), w którym stwierdził, iż kara pieniężna określona w art. 101 ust. 2 pkt 2 lit. b) nieobowiązującej już ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (obecnie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej) jest sankcją za niedopełnienie obowiązku i ma ona na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielenia informacji na żądanie Prezesa Urzędu. Zdaniem Sądu, cel ten wymaga przyjęcia możliwości nałożenia na przedsiębiorcę kary nie tylko wówczas, gdy do chwili wydania przez Prezesa Urzędu decyzji o nałożeniu kary nie została udzielona jakkolwiek informacja, ale także wówczas, gdy żądana informacja została udzielona ze znacznym opóźnieniem. Z treści powołanego orzeczenia można wywnioskować, że karą pieniężną może skutkować nie tylko zaniechanie udzielenia odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu, ale także udzielenie odpowiedzi po wyznaczonym terminie. W interesie Prezesa Urzędu leży bowiem zapobieganie sytuacjom, w których przedsiębiorcy nie udzielają odpowiedzi na jego żądanie. Podkreślić należy, że ustawodawca szeroko zakreśla odpowiedzialność przedsiębiorcy za naruszenia typu proceduralnego, czego wyrazem jest zagrożenie sankcją w postaci nałożenia kary pieniężnej nawet w przypadku nieumyślnego nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał za konieczne nałożenie na De'Longhi kary pieniężnej z uwagi na fakt nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 ustawy antymonopolowej w toku wszczętego 22 listopada 2012 r. postępowania w sprawie zamiaru koncentracji, polegającej na przejęciu przez BSH kontroli nad Zelmer. Brak współpracy ze strony przedsiębiorcy oraz ignorowanie żądań Prezesa Urzędu dotyczących przekazania istotnych dla sprawy informacji rynkowych stanowi jeden z najcięższych deliktów proceduralnych. Takie zachowanie przedsiębiorcy świadczy bowiem o jawnym lekceważeniu prawa, organu administracji publicznej oraz innych przedsiębiorców. Skutkiem takiego zachowania przedsiębiorcy jest obstrukcja toczącego się postępowania albo wręcz uniemożliwienie jego zakończenia.

Prezes Urzędu zdecydował o nałożeniu na De'Longhi kary pieniężnej w wysokości 204410 złotych, co stanowi równowartość 50 000 euro. Nakładając karę pieniężną organ antymonopolowy wziął pod uwagę fakt naruszenia przez Spółkę obowiązku, o którym mowa w art. 50 ustawy antymonopolowej, skutkującym sankcją określoną w art. 106 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, poprzez nieudzielenie przez nią odpowiedzi na żądanie Prezesa Urzędu oraz niemalże zupełny brak współpracy zarówno w toku niniejszego postępowania, jak i w sprawie koncentracji, polegającej na przejęciu przez BSH kontroli nad Zelmer.

Informacje żądane przez Prezesa Urzędu, w tym m.in. dotyczące wielkości sprzedaży krajowej oraz importu i eksportu sprzętu AGD przez Spółkę w 2011 r., szacunkowych udziałów Spółki w poszczególnych polskich rynkach wprowadzania do obrotu produktów AGD, głównych kierunków eksportu i importu produkowanego/sprzedawanego przez Spółkę sprzętu AGD, charakterystyki poszczególnych polskich rynków wprowadzania do obrotu produktów AGD, na których Spółka konkuruje z BSH i Zelmerem, oraz ogólnej oceny zamiaru koncentracji BSH i Zelmera miały dla organu antymonopolowego istotne znaczenie przy ocenie zamiaru koncentracji, polegającej na przejęciu przez BSH kontroli nad Zelmerem i jej skutków rynkowych z uwagi na fakt, iż uczestnicy tej koncentracji byli i są jednymi z największych podmiotów działających na krajowych rynkach wprowadzania do obrotu poszczególnych typów sprzętu AGD i na wielu rynkach właściwych ich udziały rynkowe były bliskie lub przekraczały granicę 40% udziału, z którym ustawa o ochronie konkurencji wiąże domniemanie posiadania pozycji dominującej na rynku, De'Longhi zaś jest ich istotnym konkurentem.

Podkreślić również należy, iż postępowanie antymonopolowe w sprawie koncentracji, stosownie do treści art. 96 ust. 1 ustawy antymonopolowej, powinno być zakończone nie

później niż w terminie 2 miesięcy od dnia jego wszczęcia. Zwrócenie się przez Prezesa Urzędu do przedsiębiorców z żądaniem udzielenia informacji na podstawie art. 50 tej ustawy nie przerywa ani nie przedłuża terminu na rozstrzygnięcie sprawy. W związku z tym zagrożenie sankcją przewidzianą w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej jest jedynym środkiem, jakim dysponuje organ antymonopolowy, aby wymóc na ankietowanych przedsiębiorcach udzielenie informacji w określonym terminie, tj. przed zakończeniem postępowania w sprawie koncentracji, i aby odpowiedzi te mogły zostać uwzględnione przy ocenie danej koncentracji. W przedmiotowej sprawie De'Longhi w ogóle zignorował żądanie Prezesa Urzędu i nie przedstawił żadnych informacji. Skutkiem takiego zachowania Spółki było istotne faktyczne wydłużenie przeprowadzanych analiz rynkowych, wynikające z oczekiwania na otrzymanie odpowiedzi od Spółki, a co za tym idzie uniemożliwiło to wcześniejsze rozstrzygnięcie postępowania w sprawie koncentracji BSH kontroli nad Zelmer. Ponadto wobec braku rzeczywistych danych rynkowych Spółki Prezes Urzędu, rozstrzygając wspomnianą koncentrację, musiał się opierać na komercyjnych danych przedstawianych przez instytucje badawcze oraz szacunkowych danych dotyczących De'Longhi, a dostarczonych przez konkurentów. Utrudniło to istotnie prowadzenie analiz rynkowych oraz zwiększyło ich spekulatywność.

Ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes Urzędu wziął pod uwagę stopień zawinienia, objawiający się w możliwości udzielenia odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu i jej zaniechaniu. O tym, że istniała faktyczna możliwość przedstawienia żądanych przez Prezesa Urzędu informacji, poinformowała sama Spółka w swoim piśmie z 19 lipca 2013 r., w którym zadeklarowała chęć dostarczania żądanych danych. Było to jednakże bezprzedmiotowe wobec zakończenia postępowania w sprawie koncentracji BSH i Zelmer. W tej sytuacji bezspornym jest, że De'Longhi miała żądane informacje oraz że mogła ich udzielić, czego jednak wcześniej nie uczyniła. W konsekwencji brak udzielenia przez De'Longhi odpowiedzi na żądanie organu antymonopolowego należy uznać za naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej, o którym mowa w art. 106 ust. 2 pkt 2 tej ustawy.

Należy podkreślić, że sama Spółka, podkreślając brak złej woli w zaniechaniu wykonania ciążącego na niej obowiązku, wskazała, że okolicznością ekskulpacyjną jest złe wykonywanie zadań przez pracownika Spółki. Zdaniem De'Longhi powoduje to, że nie można przypisać winy (umyślności) jej działaniom, a w konsekwencji brak jest podstaw do nałożenia kary. W ocenie organu antymonopolowego rozumowanie Spółki jest oczywiście błędne. Albowiem organ antymonopolowy, biorąc pod uwagę wyjaśnienia Spółki uznał, iż

Spółka nie udzieliła żądanych informacji nieumyślnie. Jednocześnie jednak należy wskazać, że ustawa antymonopolowa nie wymaga istnienia umyślności przy popełnieniu proceduralnych deliktów antymonopolowych, gdyż art. 106 ust. 2 tej ustawy wyraźnie mówi, że nieumyślność działania stanowi już podstawę do odpowiedzialności antymonopolowej. Zatrudnianie pracowników przez Spółkę oraz sprawowanie nad nimi nadzoru w ramach stosunku pracy są okolicznościami, za które Spółka w pełni odpowiada. Z tego względu należy uznać, że struktura organizacyjna De'Longhi oraz jej polityka zatrudniania pracowników nie może stanowić okoliczności łagodzącej w przedmiotowej sprawie, przemawia natomiast w ocenie organu antymonopolowego za stwierdzeniem nieumyślności. Należy zauważyć, iż skutki obowiązywania wewnętrznych procedur i obiegu dokumentów u przedsiębiorców nie mogą rozciągać się na sferę obrotu prawnego, gdyż nie stanowią obowiązujących źródeł prawa. Niemożliwe jest, na gruncie obowiązującego prawa, zaakceptowanie poglądu, że brak przesyłania pism pomiędzy pracownikiem upoważnionym do odbioru korespondencji w imieniu przedsiębiorcy a zarządem tego przedsiębiorcy jest okolicznością, która zawiesza wykonywanie ciężących na przedsiębiorcy obowiązków administracyjnoprawnych czy też cywilnoprawnych. Z tego powodu ryzyko negatywnych dla przedsiębiorcy skutków, wynikających z istnienia wewnętrznych procedur oraz polityki zatrudniania, wpływających na działalność przedsiębiorcy, ponosi on sam. Uznanie przywoływanych przez De'Longhi powyższych okoliczności prowadziłoby do sytuacji, w której nigdy nie byłoby możliwości ukarania przedsiębiorcy naruszającego obowiązek udzielenia żądanych informacji, ponieważ zawsze mógłby się znaleźć pracownik przedsiębiorcy, który przekazywałby jedynie wybraną korespondencję, co czyniłoby nałożenie kary prawnie niemożliwym. Oznacza to, że nie udzielając odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu De'Longhi zaniechała wykonania swojego ustawowego obowiązku z przyczyn leżących po jej stronie i za które odpowiadała.

Kara pieniężna przewidziana w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej jest sankcją nakładaną na przedsiębiorcę za niedopełnienie obowiązku udzielenia na żądanie Prezesa Urzędu informacji niezbędnych do wszczęcia i prowadzenia - w interesie publicznym (art. 1 ust. 1 ww. ustawy) - postępowania antymonopolowego, w tym postępowania w sprawie koncentracji. Ma ona na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu. Odmienne założenie osłabiłoby znacznie prewencyjną, represyjną i dyscyplinującą funkcję tej kary.

W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara pieniężna jest adekwatna do stopnia zawinienia, zaś jej wysokość jest na tyle dolegliwa dla De'Longhi, że skutecznie zapobiegnie naruszeniom ustawy o ochronie konkurencji przez ten podmiot w przyszłości. Nałożona kara spełnia równocześnie funkcję prewencji ogólnej, zniechęcając do naruszania prawa również przez innych przedsiębiorców. Należy zarazem zauważyć, że wymiar kary wyznaczony w wysokości ok. 0,1% górnej granicy zagrożenia ustawowego uwzględnia okoliczność łagodzącą, wpływającą na obniżenie wysokości kary pieniężnej, a mianowicie fakt, iż uchybienie obowiązkowi udzielenia informacji stanowi pierwsze naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej przez De'Longhi.

Mając na uwadze powyższe Prezes Urzędu orzekł, jak w sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy antymonopolowej karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Zgodnie z art. 81 ust. 1 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - za pośrednictwem Prezesa Urzędu - w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia.

Z upoważnienia Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Robert Kamiński
Dyrektor Departamentu Kontroli Koncentracji

Otrzymuje:

De'Longhi Polska Sp. z o.o.

ul. Puławska 303

02-785 Warszawa